

DANIELLE STEEL

Verleiding

*

Liefde

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Verleiding

I

Het was een perfecte, zachte avond in mei, slechts enkele dagen nadat de lente met zijn onweerstaanbare aantrekkingskracht de oostkust had aangedaan. Het weer was aangenaam, de winter was letterlijk in een nacht tijd verdwenen, de vogels zongen, de zon was warm en alles in de tuin van de familie Armstrong in Connecticut stond in bloei. De hele week was gezegend geweest met het soort weer dat iedereen ertoe bracht het langzamer aan te doen, zelfs in New York. Stelletjes slenterden, lunchpauzes werden gereked, mensen liepen rond met een glimlach op hun gezicht. En die avond in Greenwich besloot Paris Armstrong een etentje te geven op het betegelde terras naast het zwembad, dat net opnieuw was aangelegd. Peter en zij gaven bij uitzondering een etentje op vrijdagavond. Meestal ontvingen ze hun gasten op zaterdag, zodat Peter zich op vrijdagavond niet hoefde te haasten van zijn werk in de stad. Maar de cateraars waren alleen deze bewuste vrijdagavond beschikbaar geweest. De hele maand juli was de zaterdagavond volgeboekt met trouwerijen. Het was minder handig voor Peter, maar hij had het sympathiek opgenomen toen ze hem vertelde over haar plan voor de vrijdagavond. Hij kwam haar meestal tegemoet, dat had hij altijd gedaan. Hij vond het fijn om haar het leven gemakkelijk te maken. Het was een van de talloze dingen die ze zo prettig vond aan hem. In maart hadden ze hun vierentwintigjarig huwelijksfeest gevierd. Soms kon ze nauwelijks bevatten hoe snel de jaren voorbij waren gevlogen en hoe druk ze het hadden gehad. Megan, hun oudste,

was een jaar geleden afgestudeerd aan Vassar en had nu op drieëntwintigjarige leeftijd een baan gevonden in Los Angeles. Ze was geïnteresseerd in alle aspecten van de filmwereld en was aangenomen in de functie van productieassistente bij een filmstudio in Hollywood. Eigenlijk was ze gewoon een manasje-van-alles, zoals ze zelf openlijk toegaf, maar ze vond het allemaal reuze spannend en wilde het ooit tot producer schoppen. Hun zoon William was net achttien geworden en zou in juni zijn middelbareschooldiploma halen. In de herfst zou hij aan de universiteit van Berkeley gaan studeren. Het was moeilijk te geloven dat de kinderen nu volwassen waren. Het leek nog maar zo kort geleden dat ze nog luiers verwisselde en als privéchauffeur optrad om Meg naar ballet en Bill naar hockey te brengen. En over drie maanden zou hij weggaan: de week voor het Labour-Dayweekend om precies te zijn.

Paris controleerde of de tafel netjes was gedekt. De cateraars waren betrouwbaar en leverden goed werk. Ze waren helemaal thuis in haar keuken. Peter en zij vonden het leuk om etentjes te geven en Paris maakte regelmatig gebruik van dit cateringbedrijf. Ze genoten van hun sociale leven en door de jaren heen hadden ze een gevarieerde, interessante vriendenkring opgebouwd. Ze zette de bloemen, die ze zelf had geschikt, op tafel. Ze had meerkleurige pioenrozen gekozen, het tafelkleed was brandschoon en het kristal en zilver waren gepoetst. Peter zou het waarschijnlijk niet eens opmerken, vooral niet als hij moe thuiskwam, maar wat hij eerder voelde dan zag, was het warme thuis dat ze hem bood. Paris had oog voor details. Ze creëerde een sfeer van warmte en elegantie, waar mensen in gedijden. Dat deed ze niet alleen voor hem of hun vrienden, maar ook voor zichzelf.

Op zijn beurt zorgde Peter ook heel goed voor haar onderhoud. Hij was altijd gul geweest voor haar en de kinderen. Door de jaren heen was hij zeer succesvol geweest. Hij was begonnen als partner van een lucratief advocatenkantoor, dat voornamelijk

voor het bedrijfsleven werkte, en nu hij eenenvijftig was, was hij managing partner geworden. Het huis dat hij tien jaar geleden voor hen had gekocht, was groot en prachtig. Het was een mooi stenen huis in een van de chique buurten van Greenwich in Connecticut. Ze hadden indertijd overwogen een binnenhuisarchitect in te huren, maar uiteindelijk had Paris ervoor gekozen het huis zelf in te richten, en dat had ze met veel plezier gedaan. Peter was verrukt geweest over het resultaat. Ook hadden ze een van de mooiste tuinen in Greenwich. Ze had al met al zulk geweldig werk verricht, dat hij vaak plagend opmerkte dat ze binnenhuisarchitect had moeten worden. De meeste mensen die het huis zagen, waren het met hem eens. Maar hoewel ze artistiek was aangelegd, had ze altijd dezelfde interesses gehad als hij.

Ze had veel respect voor en kennis van de zakenwereld. Nadat ze de middelbare school had afgerond, waren ze meteen getrouwd en vervolgens was ze naar de heao gegaan en had haar titel gehaald. Ze had een eigen bedrijfje willen beginnen, maar in het tweede jaar van haar studie werd ze zwanger en toen besloot ze thuis te blijven bij de kinderen. Spijt had ze van die beslissing nooit gehad. Peter had haar erin gesteund, werken was geen noodzaak geweest. Vierentwintig jaar lang had ze zich tevreden en voldaan gevoeld en zich volledig aan Peter en de kinderen gewijd. Ze bakte koekjes, organiseerde schoolbazaars, regelde elk jaar de schoolveiling, maakte zelf kostuums voor Halloween, bracht ontelbare uren met haar kinderen bij de orthodontist door en deed over het algemeen alles wat andere echtgenotes en moeders deden. Een titel had ze er niet voor nodig, maar haar grondige kennis van de zakenwereld en haar levendige interesse erin maakten het een stuk gemakkelijker om 's avonds laat met Peter te praten over de dossiers waaraan hij werkte. Het bracht hen zelfs dichter bij elkaar. Ze was de perfecte echtgenote voor hem, was dat altijd geweest, en hij had diep respect voor de manier waarop ze hun kinderen had opgevoed. Ze was alles gebleken wat hij van haar had verwacht – en Paris wat net zo blij met hem.

Op zondagochtenden tijdens koude winterdagen konden ze nog altijd met elkaar lachen terwijl ze nog een extra halfuurtje gezellig onder de dekens kropen. En door de week stond ze bij het krieken van de dag samen met hem op, bracht hem naar het station en reed dan terug om de kinderen naar school te brengen, totdat ze oud genoeg waren om zelf te rijden, wat voor haar veel te snel was gegaan. Het enige dilemma dat ze nu had, was bedenken wat ze met haar tijd zou gaan doen als Bill in augustus naar Berkeley ging. Ze kon zich een leven zonder tieners die zomers in het zwembad spartelden, of tijdens de weekenden het huis met al hun speelgoed op zijn kop zetten, bijna niet meer voorstellen. Drieëntwintig van de vierentwintig jaren van haar huwelijk had haar leven volledig en onvoorwaardelijk om hen gedraaid en het maakte haar bedroefd dat die tijd binnenkort voorgoed voorbij zou zijn.

Ze wist dat het leven zoals ze dat al zo lang had gekend, voorbij zou zijn als Bill ging studeren. Hij zou af en toe een weekend en tijdens de vakanties komen logeren, zoals Meg had gedaan toen ze aan Vassar studeerde, maar dan minder vaak, want hij zou ver weg zijn, helemaal aan de westkust. Toen Meg eenmaal was afgestudeerd, verdween ze nagenoeg volledig uit haar moeders leven. Ze was voor zes maanden naar New York vertrokken, met drie vrienden gaan samenwonen en vervolgens, toen ze in Los Angeles de baan van haar leven had gevonden, naar Californië verhuisd. Voortaan zouden ze haar, met een beetje mazzel, alleen nog zien tijdens Thanksgiving en Kerstmis, en Joost mocht weten wat er zou gebeuren als ze eenmaal getrouwd was – niet dat ze daar al plannen voor had. Maar Paris wist een ding zeker: in augustus, als Bill vertrok, zou haar leven voorgoed veranderen.

Na vierentwintig jaar niet actief te zijn geweest op de arbeidsmarkt, kon ze niet verwachten in New York zomaar een baan te vinden. Ze had zich te lang alleen maar beziggehouden met koekjes bakken en privéchauffeur zijn. Het enige wat ze tot dusver had bedacht dat ze zou kunnen doen, was als vrijwilliger met mis-

handelde kinderen werken in Stamford, of aan een programma meedoen dat een vriendin van haar had opgezet op openbare scholen: cursussen lezen en schrijven geven aan mensen die hun lagere school niet hadden afgemaakt en nauwelijks konden lezen. Verder kon ze niets bedenken. Peter had jaren geleden al geopperd dat ze samen zouden kunnen gaan reizen als de kinderen het huis uit waren en dingen konden doen waar ze nooit aan toe waren gekomen. Maar zijn werkuren waren het afgelopen jaar zo toegenomen, dat ze zich niet kon voorstellen dat de gelegenheid zich ooit zou voordoen. Hij kwam al nauwelijks meer voor het avondeten thuis. Voor zover Paris kon beoordelen, leidden haar kinderen en haar echtgenoot, in elk geval momenteel, een druk en productief leven, en zij niet. En ze wist dat ze er snel iets aan moest doen. Het vooruitzicht van de enorme hoeveelheid vrije tijd die haar te wachten stond, begon haar te beangstigen. Ze had er verscheidene keren met Peter over gepraat, maar hij was niet met bruikbare suggesties gekomen. Hij had gezegd dat ze vanzelf wel iets zou vinden wat ze leuk vond om te doen en ze wist dat het waar was. Met haar zesenvestig jaar was ze nog jong genoeg om eventueel een carrière te beginnen, maar het probleem was dat ze niet wist wat ze wilde. Ze vond het prettig hoe alles nu was: voor de kinderen en haar man zorgen en in al hun behoeften voorzien – vooral die van Peter. In tegenstelling tot een aantal van haar vriendinnen, van wie de huwelijken door de jaren heen tekenen van spanning waren gaan vertonen of zelfs helemaal waren stukgelopen, was Paris nog steeds verliefd op haar man. Hij was vriendelijker, milder, zorgzamer, meer wereldwjs en ervaren, zelfs fysiek aantrekkelijker dan toen ze met hem trouwde. En hij zei altijd hetzelfde over haar.

Paris was slank, lenig en atletisch. Toen de kinderen eenmaal groot waren en ze over meer vrije tijd beschikte, was ze bijna dagelijks gaan tennissen en ze had een geweldige conditie. Haar steile, blonde haar droeg ze meestal in een vlecht. Ze had de klassieke gelaatstrekken van Grace Kelly en groene ogen. Haar figuur

was opmerkenswaardig, ze was altijd goedlachs en haar gevoel voor humor was aanstekelijk, tot genoegen van haar vriendinnen. Ze had het altijd leuk gevonden om grapjes uit te halen en haar kinderen konden dat zeer waarderen. Peter daarentegen was veel rustiger van aard en was dat altijd geweest. Als hij na een lange dag en een treinreis pas 's avonds laat thuiskwam van zijn werk, wat vaker wel dan niet voorkwam, was hij te moe om meer te doen dan naar haar luisteren en af en toe een opmerking maken. Hij kwam meer tot leven in de weekenden, maar zelfs dan was hij rustig en ietwat gereserveerd. Het afgelopen jaar werd hij volledig opgeslokt door zijn werk. Het etentje van vanavond was in feite het eerste dat ze in drie maanden gaven. Hij had elke vrijdagavond overgewerkt en was zelfs een paar keer op zaterdag naar zijn werk gegaan om dingen af te maken of om cliënten te ontvangen. Maar Paris bleef altijd geduldig. Ze deed zelden een beroep op hem en had diep respect voor zijn toewijding aan zijn werk. Daarom was hij ook zo goed in wat hij deed en werd hij zo gerespecteerd in de zakelijke en juridische wereld. Ze kon hem moeilijk op de vingers tikken voor zijn plichtsgetrouwheid, hoewel ze het wel jammer vond dat ze niet meer tijd met hem door kon brengen. Vooral nu, nu Meg al zes maanden weg was en Bill het druk had met zijn eigen leven en zijn vrienden in de laatste weken van zijn middelbareschoolperiode. Peters zware werklust van de afgelopen maanden herinnerde haar er nogmaals aan dat ze iets moest vinden om haar tijd mee door te komen in september. Ze had er zelfs aan gedacht om een cateringbedrijf te beginnen of in een kwekerij te investeren, aangezien ze zo gek was op tuinieren. Maar een cateringbedrijf zou haar tijd met Peter tijdens de weekenden in de weg staan en ze wilde beschikbaar voor hem zijn als hij thuis was, wat tegenwoordig nog nauwelijks voorkwam.

Ze douchte en kleepte zich aan nadat ze de tafel had gecontroleerd en door de keuken was gelopen om te zien hoe de cateraars het deden; alles leek soepel te verlopen. Ze hadden vijf stellen

uitgenodigd, allemaal vrienden van hen. Ze verheugde zich erop en hoopte dat Peter bij thuiskomst nog even de gelegenheid zou krijgen zich te ontspannen voordat de gasten arriveerden. Ze dacht aan hem, toen Bill zijn hoofd om de deur van haar slaapkamer stak terwijl ze zich aan het omkleeden was. Hij wilde haar zijn plannen voor die avond vertellen, een huisregel die ze standvastig afdwong, zelfs op zijn leeftijd. Ze wilde te allen tijde weten waar haar kinderen uithingen en bij wie. Paris was een voortreffelijke, verantwoordelijke moeder en een toegewijde echtgenote. Alles in haar leven was perfect op orde en relatief gezien goed onder controle.

‘Ik ga met Matt naar de familie Johnson,’ zei Bill terwijl hij naar haar keek toen ze de zijrits van een wit kanten rokje dichtrok. Ze droeg er een strak strapless topje boven en zilverkleurige schoenen met hoge hakken.

‘Blijf je daar of ga je daarna nog ergens anders naartoe?’ Ze glimlachte naar hem. Haar zoon was een knappe vent om te zien, hij leek op zijn vader. Bill was al een meter zevenentachtig lang toen hij nog maar vijftien jaar was en sindsdien was hij nog eens 2,5 cm gegroeid. Met het donkerbruine haar van zijn vader en zijn doordringende blauwe ogen keek hij haar glimlachend aan. Bill vond dat ze er altijd goed uitzag als ze zich opdirkte. Hij keek toe terwijl ze haar lange blonde haar opstak onder het praten. Hij had altijd gevonden dat zijn moeder een natuurlijke elegantie bezat en hij was net zo trots op haar als zij op hem. Niet alleen was hij een briljante student, maar hij was tijdens zijn hele middelbareschoolperiode ook topatleet geweest. ‘Heb je vanavond een feestje?’ vroeg Paris sluw. De hele afgelopen maand, misschien zelfs wel twee maanden, hadden de eindejaarsstudenten feestjes gehad en Bill zat er altijd middenin. De meisjes waren gek op hem; hij trok hen aan als een magneet, hoewel hij al sinds de kerst met hetzelfde meisje ging, dat Paris erg graag mocht. Het was een aardig meisje uit een keurig gezin in Greenwich. Haar moeder was onderwijzeres, haar vader arts.

Liefde

I

Bettina Daniels keek met een zucht de roze marmeren badkamer rond en glimlachte. Ze had precies een halfuur, dat was ruim voldoende. Gewoonlijk beschikte ze over veel minder tijd om zich van meisje, studente en gewone sterveling te veranderen in een paradijsvogel en een buitengewoon goede gastvrouw. Maar het was een gedaanteverwisseling waar ze helemaal aan gewend was. Al 15 jaar was ze haar vaders rechterhand. Ze ging overal mee naartoe, hield de verslaggevers op een afstand, nam telefoontjes aan van zijn vriendinnetjes en zat zelfs in de studio om hem morele steun te geven als hij laat op de avond in een televisieprogramma zat om zijn boek onder de aandacht van het publiek te brengen. Hij hoefde nauwelijks reclame voor zijn boeken te maken. Zijn laatste zeven romans waren als vanzelf hoog op de bestsellerlijst van *The New York Times* gekomen, maar toch, je deed het nu eenmaal. Bovendien vond hij het prachtig. Hij vond het heerlijk zich ervoor op te doffen en voor het voetlicht te treden; het deed zijn ego goed, evenals het feit dat de vrouwen hem onweerstaanbaar vonden en hem identificeerden met de helden in zijn boeken.

Het was niet moeilijk om Justin Daniels voor een van de helden uit zijn boeken te houden. In bepaalde opzichten deed Bettina zelf dat al jaren. Hij was zo opvallend knap, altijd even charmant, intelligent en geestig en hij vormde zulk prettig gezelschap. Soms was het moeilijk je voor te stellen dat hij ook zelfzuchtig, egoïstisch en meedogenloos kon zijn. Maar Bettina

kende beide aspecten van haar vaders karakter en hield toch van hem.

Hij was al jaren haar held, haar metgezel en haar beste vriend. En ze kende hem goed. Ze kende al zijn feilen en zwakheden, al zijn slechte eigenschappen en angsten, maar ze kende ook zijn goedheid, zijn talenten, de tederheid die hij in zich had. Ze hield van hem met iedere vezel van haar wezen en wist dat ze dat altijd zou blijven doen. Hij had haar teleurgesteld, haar gekwetst, en op bijna alle belangrijke momenten in haar schooltijd had hij ontbroken. Nooit was hij bij een wedstrijd of een toneelstuk komen opdagen. Hij had haar duidelijk gemaakt dat jonge mensen vervelend gezelschap waren en had haar in plaats daarvan met zijn eigen vrienden opgescheept. In de loop der jaren had hij haar tekortgedaan, voornamelijk door zijn eigen schemerige dromen na te jagen. Het was nooit bij hem opgekomen dat zij recht had op een prettige jeugd met picknicks op het strand, verjaardagsfeestjes en middagen in het park. Een picknick vond plaats in het Ritz Hotel of in het Plaza-Athénée in Parijs, haar stranden waren die in South Hampton en Deauville, haar verjaardagsfeestjes werden gevierd met zijn vrienden in Club 21 in New York of in het Bistro in Beverly Hills. In plaats van 's middags met haar naar het park te gaan stond hij erop dat zij hem vergezelde op zeiltochten waarvoor hij voortdurend werd uitgenodigd. Haar manier van leven hoefde nauwelijks medelijden op te wekken, maar toch verweten Justins trouwe vrienden hem vaak dat hij zijn kind niet goed opvoedde, dat hij haar tekort deed en dat ze zich dikwijls eenzaam moest voelen terwijl ze voortdurend achter een vrijgezellenvader aan holde die eeuwig en altijd op jacht was. Het was opmerkelijk dat ze in sommige opzichten, zelfs op haar 19e, nog zo kinderlijk en onschuldig was, met die enorme smaragdgroene ogen; maar toch lag er in die ogen iets van een oneindige wijsheid. Niet door wat ze had gedaan, maar eerder door wat ze had gezien. In haar 19e levensjaar was ze in sommige opzichten nog een kind en in andere opzichten had ze

een weelde, een decadentie en een levensstijl gekend zoals weinig mannen of vrouwen die twee keer zo oud waren als zij. Haar moeder was kort na Bettina's vierde verjaardag aan leukemie gestorven – ze was niet veel meer dan een schilderij aan de wand van de eetkamer, een gezicht met een open glimlach, grote blauwe ogen en blond haar. Haar dochter had wel iets van Tatianna Daniels, ofschoon niet veel. Bettina leek noch op Tatianna, noch op Justin. Ze leek vooral op zichzelf. Haar vaders opvallende zwarte haar en vooral de groene ogen waren enigszins in zijn dochter terug te vinden. Haar haar daarentegen was diep kastanjebruin, als heel oude, heel goede cognac. Zijn lange, hoekige gestalte vormde een scherpe tegenstelling met die van Bettina, die smalletjes en heel klein was, bijna elfachtig door de tengere lichaamsbouw. Daardoor had ze iets breekbaars als ze haar roodbruine haar borstelde tot het haar gezicht met zachte krullen omlijstte, zoals nu. Bettina keek weer op haar horloge en ze maakte een snelle berekening. Nog 20 minuten, ze haalde het wel. Vlug gleed ze in het dampende water in het bad en zat even stil in een poging wat te ontspannen. Intussen keek ze uit het raam naar de neerwarrelende sneeuw: het was november en de eerste keer dat het sneeuwde.

Het was ook hun eerste party van het 'seizoen' en daarom moest het feest slagen. En dat zou het ook, daar zou zij wel voor zorgen. In gedachten nam ze de lijst met genodigden nog eens door en ze vroeg zich af of sommigen daarvan vanwege de sneeuw niet zouden kunnen komen. Dat leek haar echter onwaarschijnlijk. Haar vaders feestjes waren zo vermaard, en er werd zo ademloos op de uitnodigingen gewacht, dat niemand de gelegenheid zou willen missen of zelfs het risico wilde lopen de volgende keer niet te worden uitgenodigd. Feesten vormden een belangrijk onderdeel van Justin Daniels' leven. In de periode tussen twee boeken in gaf hij er minstens iedere week één. Ze trokken de aandacht vanwege de mensen die er kwamen en wat ze aanhadden, wat zich er afspeelde en de afspraken die er werden gemaakt. Maar in

de eerste plaats waren ze bijzonder; een avond bij Daniels was als een bezoek aan een verre droomwereld.

De feesten waren altijd spectaculair. De luxueuze kamers straalden een 17e-eeuwse pracht uit, terwijl butlers af en aan liepen en de musici speelden. Bettina, de gastvrouw, zweefde als betoverd tussen de groepjes gasten door; ze leek altijd daar te zijn waar ze gewenst en nodig was. Ze was werkelijk een fascinerend wezentje: ongrijpbaar en mooi, en zeer, zeer zeldzaam. De enige die zich blijkbaar niet realiseerde hoe opmerkelijk ze was, was haar vader. Hij dacht dat alle jonge vrouwen van nature even elegant waren als Bettina. De nonchalante manier waarop hij dat als vanzelfsprekend aannam was iets waar zijn intiemste vriend zich al lange tijd aan ergerde. Ivo Stewart had veel respect voor Justin Daniels, maar het irriteerde hem al jaren dat Justin maar niet zag wat er in Bettina omging, hoe ze hem vereerde en hoeveel zijn belangstelling en aanmoediging voor haar betekenden. Justin lachte alleen maar als Ivo er wat van zei, hetgeen hij vaak deed, schudde zijn hoofd en gebaarde met een gemanicuurde hand naar zijn vriend.

‘Doe niet zo belachelijk. Ze vindt het prachtig wat ze voor me doet. Ze doet het graag. Ze organiseert feestjes, gaat met me naar toneelvoorstellingen en ontmoet interessante mensen. Ze zou er verlegen mee zijn als ik haar uitgebreid ging vertellen hoezeer ik dat allemaal op prijs stel. Dat weet ze wel. Wie niet trouwens? Ze doet het geweldig.’

‘Dan zou je haar dat eens moeten zeggen. Goeie god, man, ze is je secretaresse, je huishoudster, je literair agente – ze doet alles wat een echtgenote zou doen en nog meer.’

‘En beter!’ vulde Justin lachend aan.

‘Ik meen het.’ Ivo keek ernstig.

‘Dat weet ik wel. Des te erger. Je maakt je onnodig zorgen over dat meisje.’

Ivo had Justin niet durven zeggen dat als hij zich geen zorgen over haar maakte, hij er niet zo zeker van was of Justin zelf dat wel zou doen.

Justin had een gemakkelijke, ongedwongen manier van doen, in scherpe tegenstelling tot Ivo's ernstiger kijk op het leven. Maar dat lag ook in de aard van Ivo's beroep, als uitgever van een van 's werelds grootste dagbladen, de *New York Mail*. Bovendien was hij ouder dan Justin, en geen jonge man meer. Hij had zijn eerste vrouw verloren en van zijn tweede was hij gescheiden, en hij had bewust nooit kinderen gewild. Hij vond het niet eerlijk om kinderen zo'n moeilijke wereld in te schoppen. En nu hij 62 was, had hij geen spijt van die beslissing... behalve als hij naar Bettina keek. Dan leek er altijd iets te smelten in zijn hart. Soms, als hij Bettina zag, vroeg hij zich af of hij er wel goed aan had gedaan om kinderloos te blijven. Maar dat deed er nu niet meer toe. Het was te laat om aan kinderen te beginnen en hij was gelukkig zo. Op zijn eigen manier was hij even vrij als Justin Daniels.

De twee mannen bezochten samen concerten, opera's en feesten. Af en toe gingen ze een weekend naar Londen, of naar Zuid-Frankrijk. Ze hadden een opmerkelijk groot aantal wederzijdse vrienden. Het was zo'n hechte vriendschap die bijna alle zonden vergeeft en waarbij het mogelijk is zowel openlijke afkeuring als waardering uit te spreken. Daarom gaf Ivo dan ook zonder veel omhaal zijn mening over Justins gedrag tegenover zijn kind.

Kortgeleden was het onderwerp weer ter sprake gekomen tijdens een lunch in *La Côte Basque*.

Ivo had Justin op zijn vingers getikt. 'Als ik in haar schoenen stond, ouwe jongen, nam ik de benen. Wat heeft ze eigenlijk bij jou te zoeken?'

'Comfort, personeel, reisjes, interessante mensen, een onbetaalbare garderobe.' Hij wilde verdergaan, maar Ivo onderbrak hem.

'Nou en? Denk je dat ze daar werkelijk iets om geeft? In godsnaam, Justin, kijk eens goed naar het kind – ze is heel mooi, maar ze verkeert vaak in een andere wereld; dan zit ze te dromen, te denken en te schrijven. Denk je echt dat ze ook maar iets geeft om dat lege bla-bla-gedoe dat voor jou zoveel betekent?'

‘Natuurlijk. Ze is ermee groot geworden.’ Haar jeugd was zo volslagen anders dan die van Justin, die arm was opgegroeid en later miljoenen had verdiend aan zijn boeken en films. Er waren goede en slechte tijden geweest, en ook een paar hele moeilijke perioden, maar Justins uitgaven waren maar één kant uitgegaan: opwaarts. De weelde waarmee hij zich had omringd was voor hem van vitaal belang; het versterkte zijn identiteit. Tegen het eind van de lunch keek hij Ivo van boven een kopje sterke koffie aan. ‘Zonder alles wat ik haar geef zou ze het geen week uithouden, Ivo.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van.’ Ivo had meer vertrouwen in haar dan haar vader. Eens zou ze een werkelijk opmerkelijke vrouw zijn, en altijd als hij daaraan dacht glimlachte Ivo Stewart.

Terwijl ze zich snel afdroogde met een grote roze handdoek waarop een monogram was geborduurd, was Bettina zich ervan bewust dat ze zou moeten opschieten. Ze had haar jurk al klaargelegd. Het was een prachtige moiré zijden, gladde japon van heel zacht paars, die slank en soepel vanaf haar schouders naar beneden viel. Ze glipte snel in het zijden, met kant afgezette ondergoed, trok de jurk aan en stapte voorzichtig in de bijpassende, lichtpaarse sandalen met smalle goudkleurige hakken. De jurk op zich zou al prachtig zijn geweest. Ze keek er nog eens met bewondering naar terwijl ze voor de laatste keer haar donkere, karamelkleurige haar opduwde en nog eens controleerde of het paars op haar oogleden wel precies paste bij dat van de jurk. Ze deed een snoer amethisten om haar hals en nog een om haar linkerpols, terwijl kleine diamantjes in haar oren het licht weerkaatsten. Daarna nam ze heel voorzichtig de zware, groen fluwelen tuniek van de hanger en trok hem aan over de paarse zijden jurk. De tuniek was gevoerd met hetzelfde glanzende lila, en ze zag eruit als een symfonie in paars en diep renaissancegroen. Het was een adembenemend mooi complet, dat haar vader de vorige winter voor haar uit Parijs had meegenomen. Ze droeg het echter

met hetzelfde gemak en met dezelfde ongeunstelde eenvoud waarmee ze een oude, verschoten spijkerbroek zou hebben gedragen. Nadat ze het complet in de spiegel de eer had bewezen die het toekwam kon ze vergeten dat ze het aanhad. En dat was ze dan ook van plan. Ze had honderd-en-één andere dingen aan haar hoofd. Ze keek nog even om zich heen in de gezellige slaapkamer die in Franse Provençaalse stijl was ingericht, vergewiste zich ervan dat ze het scherm voor het nog hoog opvlammende vuur had gezet en wierp een laatste blik naar buiten. Het sneeuwde nog steeds. De eerste sneeuw was altijd zo mooi. Ze glimlachte in zichzelf terwijl ze snel naar beneden liep.

Ze moest nog even naar de keuken om na te gaan of alles voor het lopend buffet in orde was. De eetzaal was een meesterwerk, en ze zag met voldoening hoe de hapjes in volmaakte orde waren gerangschikt op de zilveren schalen die overal als bovenmaatse confetti feestelijk waren neergezet. In de zitkamer was alles voor elkaar, uit de studeerkamer was het meubilair verwijderd, zoals zij had opgedragen, en de musici waren aan het stemmen. De bedienden zagen er onberispelijk uit en het appartement was goddelijk: de ene kamer na de andere vol Louis xv-meubilair van museumkwaliteit, marmeren schoorsteenmantels, reusachtige bronzen beelden en knappe staaltjes van mozaïekwerk waar je alleen maar met stille bewondering naar kon kijken. Het damast was zacht ecru, het fluweel neigde naar koffiekleurig of abrikoos en perzik. Het hele appartement ademde een weldadige atmosfeer van warmte en liefde, en het was Bettina's smaak die overal uit te lezen viel, Bettina's zorg die zo duidelijk naar voren kwam.

'Mijn god, je ziet er mooi uit, liefje.' Ze draaide zich om toen ze zijn stem hoorde en stond een ogenblik stil, haar ogen vol liefde, een glimlach op haar gezicht. 'Heb ik dat ding vorig jaar niet voor je in Parijs gekocht?' Justin Daniels glimlachte zijn dochter toe en zij beantwoordde die glimlach. Alleen haar vader zou de schitterende Balenciaga, die hij voor een vorstelijk bedrag voor haar had gekocht, 'dat ding' noemen.